

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 35

1. září 2013

Cena: 8 Kč

SBOROVÝ DŮM V BRANDÝSE

Dobrych zpráv není nikdy dost. Jednou z takových dobrých zpráv chceme oslovit i vás, čtenáře Českého zápasu. Po mnoha letech intenzivní práce se náboženské obci v Brandýse nad Labem podařilo získat stavební povolení k vybudování vlastního sborového domu. Ta dobrá zpráva je v tom, že 2. července tohoto roku se začalo se stavbou sborového domu. Světlo světa spatřila základová deska příští budovy. V měsíci září se bude v práci pokračovat. Akci, do které jsme se s Boží pomocí odhodlali, nedokážeme realizovat jen vlastními silami a vlastními finančními prostředky. Proto se obracíme s prosbou na všechny příznivce o pomoc, a to

jak finanční, tak modlitební. Obojí budeme moc potřebovat. Proto přijměte těchto několik slov jako naši prosbu za to, aby se stavba našeho sboru stala určitým úkolem pro nás všechny. Váš případný dar zašlete na účet naší náboženské obce 43-9968430257/0100. Prostřednictvím Českého zápasu vás budeme informovat o tom, jak práce na sborovém domě pokračuje. Za váš zájem, ale také pomoc vám za radu starších v Brandýse nad Labem děkují

**předsedkyně rady starších
Helena Hájková
a farářka Ivana Peterková**

Obrázek projektu na poslední straně

POUŤ DŮVĚRY DO TAIZÉ

Sedím v autobuse projíždějícím kolem švýcarské Basileje. Ze zadních sedáček autobusu neúnavně znějí čtyřhlasné zpěvy z Taizé v podání deseti mladých poutníků a poutnic, kteří si tímto chtějí ještě alespoň na chvíli podržet dojem a pocity, které doznívají v našich duších. Taizé.

Co napsat o tomto místě? Co napsat, aby to nebylo klišé a aby to nebyl jen strohý popis faktů? Kdo nezažil, nepochopí. A kdo zažil, ten to snad může nejlépe vystihnout pouze pozváním: „Pojď se mnou tam, kde jako laň dychtící po bystré vodě může najít pokoj a mír pro svou duši.“

Letošní rozhodnutí zorganizovat autobus do Taizé bylo jistě vedeno Duchem svatým, který nás nechápavě pobídnul, abychom se stali součástí Božího záměru rozsévat mezi lidmi lásku a vzájemné porozumění.

Na cestu se nás vydalo třicet devět poutníků a poutnic z celé republiky – od Bruntálu až po Mariánské Lázně. Mnozí jeli poprvé, s nejistými očekáváními, s mlhavými představami o jakémsi místě, kde se zpívají „ty krásné zpěvy“ a kde snad mají

nějaký program pro mladé z různých zemí. Dávku energie a Boží přítomnosti, kterou byl každý z nás obdarován, vyjádřili naši mladí například takto: „Je úžasné, jak jsou tady k sobě všichni milí a s jak úžasnými lidmi tu můžu sdílet svoji víru.“ „Na začátku týdne jsem se na modlitbách vůbec nemodlila, jen jsem tam seděla. Teď už se modlím a děkuji za všechno a všechny.“

„Hrozně moc mě baví potkávat nové lidi, používat cizí jazyky a chápat, že to funguje.“ „Uchvacuje mě ten život v jednoduchosti. Jak se člověk najednou dokáže bez spousty věcí obejít a jak to pomáhá soustředit se na to opravdu podstatné.“ „Včera jsme na modlitbě zpívali skoro celou noc. Kdy se to člověku poštěstí mít možnost věnovat tolik času modlitbám? Tady můžu a naplňuje mě to.“ „Chci určitě přijet zase za rok. Ale na víc než týden. Nejspíš na měsíc. Budu pomáhat jako dobrovolník, už jsem tak rozhodnutý.“

Z očí planoucí jas, pokora i odevzdanost se popsat nedá. Ani to zvláštní chvění, když doznívají poslední tóny poslední modlitby... Tak zase za rok! :) **Irena Košíčková**

MARIÁNSKÝ SLOUP, ANEB MEZI JENÍKEM A MAŘENKOU

Mezi Janem Husem a Marií od Týna si téměř vždy dávám schůzky. Dojdu tam přes místo, kde bylo popraveno 27 představitelů českých stavů po Bílé hoře...

Sleduji dnešní diskuse katolíků, nekatolíků, politiků, architektů, teologů, magistrátů atd... Jsou to spíš spory: Má, či nemá být mariánský sloup obnoven? Byl to přece sloup vystavěný k oslavě vítězství nad stavovskou armádou 8. listopadu 1620 na Bílé hoře, počátku vlády Habsburků a násilné rekatolizace!

Dne 3. listopadu 1918 byl stržen. Sleduji to a je mi smutno. Všude se mluví o sloupu, o symbolice draka a andělů, o ďáblech a... ani slovo o Marii. Ta je jen drobným detailem celého pomníku. Nepodstatným a nedůležitým. O ni přece vůbec nejde. O Marii ostatně nešlo ani sta-

vitelům pomníku po Bílé hoře. Byla tehdy jen použita, využita, zneužita. Tehdy jako dneska.

O matce Kristově Marii je v Bibli jen pár veršů. Kolika harampádím byla účelově zanesena! A to chudé děvče se nemohlo bránit. Korunována do „čtveřice“ Boží roku 1854 dogmatem o neposkvrněném početí a roku 1950 o nanebevzetí. Byla nám jaksi málo čistá – tak vylepšit! Přítom právě její chudoba, „obyčejnost“, ženství, porod syna Ježíše ve chlévě jsou nejzajímavějším znamením Božím. V tom je Boží velikost, že vstupuje do světa lidí právě skrze ženu jako každé jiné dítě. V tajemství svého plného lidství a božství. V tajemství!

Ne. My všechno vylepšíme po svém. Když nejde chlév navonět, tak alespoň Jezulátko do zlata oblékneme.

Když už je Kristus na kříži nahý, dáme mu bederní roušku. A hlavně sebe pak oblékneme do zlatých rouch. A ani nám to nepřijde. Ježíšova slova o skromnosti, odpuštění, smíření, neukládání si pokladů na zemi... všechno jsme si po svém přeložili. Bernhard Häring tomu říká behaviorální ateismus. Tam, kde není hluboká důvěra, že Bůh má svět i život člověka ve svých rukou, tam pak zákonitě musíme vše vzít do svých rukou. A že to my v církvích děláme, co to dá! Nakonec: Ať se pomník obnoví, proč ne? Ale „mariánský“ - Mariin. Oslava ženství a mateřství. Hus s Marií si nebudou překážet. Pro Husa byla Marie vzorem pravé ženy a matky. Jen jestli se na tom domluví křesťané v církvích... Chudák Hus. Chudák Marie. Bože, odpusť nám!

Jana Šilerová

Tak zase za rok v Taizé...

Hvězdička bratra Rogera

Sluší se pojmenovávat nebeská tělesa podle toho, co pozemskou sféru přesahuje. A tak nám nad hlavami krouží mytologické postavy ve společnosti významných vědců – dokonce i těch žijících, takže se navzdory své racionalitě prokazatelně vyskytují současně na dvou místech. Krouží tam dokonce i jedna celá komunita. Podle komunity v Taizé byl totiž pojmenován asteroid. Připomeňme si historii společenství, které proslavilo jméno burgundské vesnice i tam nahoře. V roce 1940 v Taizé švýcarský protestant Roger Schütz založil ekume-

nický mužský řád. Bratr Roger během války ukrýval židovské uprchlíky i odbojáře. Nevytvořil žádnou vlastní teologii, ale celý život pracoval na smíření křesťanských církví. V roce 2005 byl devadesátiletý bratr Roger během modliteb zabit psychicky nemocnou ženou.

Taizé se od šedesátých let stalo místem setkávání mladých lidí různých konfesí, kteří sem v průběhu celého roku proudí po desetitisících. Mládež z celého světa se zde rychle a spontánně povedlo vytvořit ekumenu, o kterou se řada nábožen-

ských autorit s velkou či menší upřímností snaží už celá desetiletí. Když se Roger ptal papeže Jana XXIII., co si myslí o Taizé, papež měl údajně rozpráhnout ruce a říci: „Vy jste církev.“ Při pohledu na noční oblohu si vzpomeňme, že jedna z malých oběžnic nad námi patří dílem i bratru Rogerovi. K Zemi se přibližuje jen na chvíli, aby se zase vzdálila. Možná proto, abychom ji nebrali jako samozřejmost a vážili si jí. Jako skoro každá planetka není moc vidět. O to ale lidé Rogerova kalibru nikdy příliš nestáli. **vd**

Interview s Bohem

(otištěno v Týdeníku Rozhlas z relace Jak to vidí MUDr. M. Svatošová ze 7. 1. 2004)

„Pojď dál,“ řekl Bůh. „Tak ty bys se mnou chtěl udělat interview?“ „Jestli máš čas,“ řekl jsem. Bůh se usmál a odpověděl: „Můj čas je věčnost, a proto je ho dost na všechno. A na co se mě vlastně chceš zeptat?“ „Co tě na lidech nejvíc překvapuje?“ Bůh odpověděl: „To, že je nudí být dětmi, a tak pospíchají, aby dospěli, a když jsou dospělí, zase touží být dětmi. Překvapuje mě, že ztrácí zdraví, aby vydělali peníze, a pak utrácí peníze za to, aby si dali do pořádku své zdraví. Překvapuje mě, že se natolik strachují o budoucnost, že zapominají na přítomnost, a tak vlastně nežijí ani pro přítomnost, ani pro budoucnost. Překvapuje mě, že žijí, jakoby nikdy neměli umřít, a že umírají, jakoby nikdy nežili.“ Bůh mě vzal za ruce a chvíli jsme mlčeli. Pak jsem se zeptal: „Co bys chtěl jako rodič naučit své děti?“ Bůh se usmál a odpověděl: „Chci, aby poznali, že nemohou nikoho donutit, aby je miloval. Mohou jen dovolit, aby je druzí milovali. Chci, aby poznali, že nejcennější není to, co v životě mají, ale koho mají. Chci, aby poznali, že není dobré srovnávat se s druhými, každý bude souzen sám za sebe, ne proto, že je lepší nebo horší než jiní. Chci, aby poznali, že bohatý není ten, kdo má nejvíc, ale ten, kdo potřebuje nejméně. Chci, aby poznali že trvá jen pár vteřin způsobit lidem, které milujeme, hluboká zranění, ale trvá mnoho let, než se taková zranění uzdraví. Chci, aby se naučili odpouštět, odpouštět skutkem. Chci, aby věděli, že jsou lidé, kteří je velmi milují, ale kteří nevědí, jak své city vyjádřit. Chci, aby věděli, že za peníze si mohou koupit všechno kromě štěstí. Chci, aby poznali, že opravdový přítel je ten, kdo o nich všechno ví, a přesto je má rád. Chci, aby poznali, že vždycky nestačí, aby jim odpustili druzí, ale že oni sami musejí odpouštět.“

Chvilí jsem seděl a těšil se z Boží přítomnosti. Pak jsem Bohu poděkoval, že si na mne udělal čas. Poděkoval jsem mu za všechno, co pro mne a mou rodinu dělá. A Bůh odpověděl: „Jsem tu čtyřicet hodin denně. Jen se zeptej a já ti zase odpovím.“

Lidé zapomenou, co jste řekli. Lidé zapomenou, co jste udělali, ale nikdy nezapomenou, jak se vedle vás cítili.

Převzala: PhDr. Anna Flieglová

Z kazatelského plánu

XV. neděle po svatém Duchu

Budu zpívat Hospodinu po celý svůj život, svému Bohu zpívat žalmy, dokud budu. Kéž mu je příjemné moje přemítání! Hospodin je moje radost.

ŽALM 104,33–34

První čtení: Sírachovec 10,12–18

Tužby pro dobu po Duchu svatém (IV):

1. Abychom v našich srdcích sobectvím a pýchou oheň Kristovy lásky nezhášeli, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom se pokornou a oddanou službou Bohu a bližním stali bohatými ve víře, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, ty jsi věrný ve svých slibech a ryzí ve své pravdě. My však často ze strachu nebo z vypočítavosti mluvíme lež a převracíme právo. Prosíme tě, pomoz nám, abychom slovem i skutkem šířili pravdu a konali spravedlnost! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Židům 13,1–8.15–16

Evangelium: Lukáš 14,1.7–14

Verše k obětování: Žalm 102,16–17

Verše k požehnání: Přísloví 25,6–7

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nás u svého stolu obnovuješ chlebem života a kalichem spasení. Dej, ať zakotvení ve tvé pravdě a lásce pomáháme jedni druhým! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 30, 39, 49, 95, 179, 290

ANTIDEPRESIVA POKOJ NEPŘINESOU!

„Dobrý den,“ pozdravil Malý princ. „Dobrý den,“ řekl obchodník. Byl to obchodník s patentními pilulkami, utišujícími žízeň. Když člověk polkne jednu týdně, nemusí už pít. „Proč to prodáváš?“ zeptal se Malý princ. „Je to velká úspora času,“ odpověděl obchodník. „Znalci to vypočítali. Ušetří se padesát tři minuty za týden.“ „A co se dělá s těmi padesáti třemi minutami?“ „Co kdo chce...“ Když bych já měl padesát tři minuty nazbyt, řekl si Malý princ, šel bych doce-la pomaloučku ke studánce...

V nedávné době jsem četl na internetu článek, že v české společnosti prudce vzrůstá užívání antidepresiv. Státní ústav pro kontrolu léčiv zveřejnil statistiku o vývoji užívání antidepresiv v české populaci mezi roky 2002 a 2012 a výsledek by měl inspirovat k zamyšlení. Zatímco v roce 2002 se distribuovalo takřka 53 milionů takzvané definované denní dávky, v roce 2012 to bylo už více než třikrát tolik, skoro 178 milionů.

Tento nárůst je zářející; svědčí o tom, že lidé v posledních letech ztrácejí jistotu a naději a stále více podléhají tlaku, který je na ně vyvíjen prostřednictvím zaměstnání, společnosti, rodiny apod. Ztrácíme pokoj, který nedokážeme nalézt. Ztrácíme životní sílu, kterou pak nedokážeme znovu nabýt. Tak roztáčíme svou spirálu života ve vyčerpání, bez síly a vnitřního pokoje, která nás buď dovede do záhuby, nebo ji dokážeme zastavit jen s velkými obtížemi, pomocí lékařů, psychofarmak a kdoví čeho ještě. Upřímně řečeno, v historii měli lidé

ve společnosti vždy problémy a byli pod tlakem, ale tím, že se doba velice zrychluje a postupně opouštíme naše tradice, přirozené prostředí a běžné zvyky, tzv. prostý život i odpočinek, tíha problémů narůstá. Stále se za něčím „štveme“ a neštve-li se dost rychle, popohání a tlačí nás k tomu společnost. Potom nám síly, které máme, ubývají rychleji, než je dokážeme znovu obnovit.

Zároveň se stavem a úpadkem společnosti, kdy se věci neřeší, projevuje se bezprávi, arogance těch, jimž je svěřena moc, krize hospodářství a nedostatek zaměstnání i peněz, objevuje se beznaděj, která stav nepokoje i vyčerpání ještě násobí. V tomto případě je velice příznačné přísloví: „Kdo neovládá svůj život, je svým životem ovládán“.

Přítom někdy stačí tak málo; uvědomit si a srovnat důležitost svých životních hodnot, učinit ve svém životě alespoň trochu řád, kde bude místo nejen pro práci, ale i pro naše blízké, děti a také - pro nás samé. Místo a čas,

kdy dokážeme dobít svou energii, kdy dokážeme utišit mysl a alespoň chvíli zažít pokoj, místo a čas, kdy si také trochu protáhneme své unavené a zchátralé tělo. Pokoj a životní sílu nám nedodá žádný prášek (ten nám může pomoci a podpořit nás jen na chvíli). Změna, která by nám přinesla vnitřní pokoj a naději, musí vycházet z nás samotných prostřednictvím změny naší mysli, hodnot i způsobu života. Máme také možnost i velikou výhodu, že pokud chceme skutečný pokoj a naději nalézt, můžeme se obrátit přímo ke zdroji pokoje, jimž je Hospodin, (S)Tvořitel tohoto světa. On nás nenechá v beznaději a opuštěné, ale dokáže nás vyvést i z toho nejtemnějšího údolí. Hospodin však nikoho nenutí násilím, ale čeká, až touha po pokoji a změně života vyjde od nás samotných.

Prosím vás tedy společně s Malým princem: Až ušetříte čas tím, že budete mít pilulku na žízeň, běžte se pomalu projít ke studánce.

Rostislav Kotrč

Nad Písmem

KDO SE POVYŠUJE, BUDE PONÍŽEN...

L 14,1.7–14

Pán Ježíš nikdy nepromlouvá ke svým učedníkům a posluchačům nadarmo. Ví, jak lidé smýšlejí. Na každém místě, kam přijde, se setkává s takovými lidmi, kteří mají rádi prvenství ve všem a všude. Tedy celý jejich život je protká myšlenkou, že jinak nemohou v tomto světě existovat. Někomu se zdá být docela přirozené, že člověk touží vždy po prvním místě. Vždyť postavení na prvním místě přináší člověku mnoho výhod. Všichni k němu vzhlížejí, dostává se mu více nežli těm, kteří jsou opodál, projevuje se mu větší úcta nežli druhým, prostě je to osoba v lidských očích na vrcholu všech hodnot. Ale toto prvenství má také své zápor, které si mnoho lidí neuvědomí. Takový člověk je jako bleskosvod, do jehož špičky udeří blesk. Ten, kdo je lidem viditelný na očích, musí snášet všechny pohledy těch, kteří ho pozorují, kteří ho mají rádi, ale navíc i od těch, kteří ho rádi nemají a jsou proti němu. Je tu kritické hodnocení celé jeho osobnosti, a to po stránce společenské, morální a etické. Měří se tu i ekonomická situace, a to vždy z pohledu každého jednotlivce. Kolik je lidí, tolik je různých názorů a kritiky.

Vraťme se však zpět k našemu evangelnímu textu. Dnešní evangelium vypravuje, že byl Pán Ježíš pozván do domu farizea, který měl ve společnosti veliký vliv. Víme, že farizeové byli stoupenci zákoníků, duchovních vůdců izraelského národa. Tito lidé si velmi zakládali na své pravověrnosti. Jejich pýcha, prýšticí z náboženství byla příčinou, že pohrdali lidmi jiného přesvědčení. Na návštěvě u farizea pozoroval Pán Ježíš chování pozvaných. Někteří farizeové usedali na přední místa, oceňovali sami sebe více, než bylo sluš-

né. Pán Ježíš je proto za jejich neskromnost pokáral. Doporučil jim skromnost a své podobenství zakončil slovy, které mají věčnou platnost. „Každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se ponižuje bude povýšen.“ Slova Ježíšova tnou do živého. Mnozí, kteří se tlačili na čelná místa musejí s hanbou a pláčem odejít a vzít místo podřadné, mnohdy i to nejposlednější. Jde o vyvolení a postavení člověka do čela, které musí vykonat jiná osoba, protože člověk je sám k sobě málokdy dostatečně kritický. Ale ti, kteří byli postaveni na čelná místa, kteří byli pozváni a vyzváni, musí mít vždy na paměti slova apoštola Pavla, kdy říká: „Prosím, abyste tomu povolání, kterého se vám dostalo, dělali čest svým životem, vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce, a usilovně hleďte zachovat jednotu ducha, spojení svazkem pokoje.“ A dále poukazuje na to, že je jedno tělo a jeden duch, že byli povoláni k jedné naději. Protože je jeden Pán, jedna víra, jeden křest a jeden Bůh Otec všech, který je nade všemi, skrze všechny působí a je ve všech.

Máme vždy přát lidem lepší místa než sobě, mít druhé za důstojnější. Sami sebe nikam netlačit a zůstat skromní a nenároční. Nevyhledávat přátelství těch, kteří by nám mohli být užiteční, ale vyhledávat takové

lidi, kteří nám nic nemohou oplátit, ale právě pro svou chudobu a opuštěnost potřebují více laskavosti a důvěry. Tak tam je to právě místo a je to místo, které musíme dávat ve službu svému Pánu. To je způsob křesťanova života po příkladu Pána Ježíše Krista. Musíme si však uvědomit, že je jedna situace, kdy neplatí pravidlo, že si nemáme sedat dopředu na přední místa. To je výjimka, která potvrzuje pravidlo. Netýká se pozvání ke slyšení Božího slova a k slavnosti večere Páně. Při těch příležitostech je dobré být vepředu.

Ve sboru si může každý vybrat místo v předních řadách a nemusí se bát, že bude poslán dozadu. Zvláště ve velkých sborech je to dokonce vítané a má to svůj smysl. Vepředu je Boží slovo lépe slyšitelné, a tak neuniká jeho smysl.

Buďme vděční Bohu za každé slovo, kterým k nám promlouvá a snaží se nás vést po správných cestách. Za jeho milosrdenství a lásku, se kterými nám vyhrazuje naše místa zde na světě. Vždy si připomínejme tu skutečnost, kterou krásně vyjádřil apoštol Pavel. „Milostí Boží jsem, co jsem.“

Toto vše se snažme zprostředkovat dětem, kterým začíná nový školní rok, aby i jim byl Pán Ježíš učitelem nejlepším, kterému budou důvěřovat a nechají se jím vést. Modleme se za ně.

Helena Salfická

Pane Bože, děkujeme ti za tvého Syna Ježíše Krista. Prosíme, chraň nás před namyšleností a pýchou. Dej, ať si pořad uvědomujeme naši malost a nepatrnost i to, že nemáme být na co pyšní. Ať jsme věrnými Božími služebníky a služebnicemi. Naším úkolem je šířit slávu Boží. On nás posiluje a podpirá, i když si to často neuvědomujeme a málo mu za to děkujeme. Děkujeme ti za všechny věrné skromné služebníky, kteří slouží ke tvé cti a slávě. Ne nám, ale jeho jménu patří čest. Amen.

ZA BRATREM KARLEM PUDICHEM

Církev československá husitská i široká veřejnost se v pátek 16. srpna rozloučila v Husově sboru na Botanické ulici s emeritním biskupem Karlem Pudichem.

Narodil se 9. září 1914, tedy ještě za Rakouska-Uherska v době, kterou čtenáři už zřejmě nepamatují. Chybělo 30 dnů a byl by oslavil 99 let svého života, ale v Božím úradku bylo rozhodnuto jinak. Zemřel 10. srpna v Domově důstojného stáří v Brně-Maloměřicích, kde žil se svou manželkou Věrou ode dne otevření tohoto domova společně a spokojeně.

Sestra Věra Pudichová zemřela v poslední lednový den tohoto roku. Byla jeho věrnou průvodkyní celým životem, ve dnech dobrých i méně dobrých. Jejich manželství nebylo obdareno dětmi a oni se oba celý život plně věnovali práci v církvi. Sestra Věra na polí diakonické práce, bratr Karel Pudich ve službě kněžské. Od roku 1937 jako jáhen, v roce roku 1938 přijal z rukou bratra biskupa G. A. Procházky svěcení kněžské. Byl farářem v několika brněnských náboženských obcích a svou službu v církvi zakončil úřadem biskupským.

Jsem přesvědčena, že v Brně by se nenašel nikdo, kdo by si ho nevážil a kdo by ho neměl rád.

Zasadil se o to, aby z biskupského sídla v Pisárkách bylo vybudováno Pracovní a školící středisko naší církve. Pudichovi zůstali bydlet v bytě.

Považovali za zbytečné využívat vilu s velkou zahradou jen pro sebe. Bratr biskup Pudich pracoval v té době ne na dva, ale i na více pracovních úvazků. Ve službě kněžské a biskupské, ale také jako stavbyvedoucí, zásobovač, stavební dělník – prostě byl při přestavbě domu v Pisárkách a realizaci svého snu, aby objekt sloužil církvi všude, kde bylo zapotřebí. Ve štíhlém pracantovi v montérkách viděli řidiči nákladáka s pískem, cementem i dalším stavebním materiálem ne kněze, ale „šéfa“, který to tam všechno řídí. Příslušníci naší církve, kteří chodili na stavbu pomáhat, slyšeli mnohokrát: „Šéfe, kam složit ten písek? Hoď po mně lopatou, korba se málo naklání! Pojď nám podepsat dodací list!“ Kohopak by bylo napadlo, že je to kněz, biskup – a přece jím byl. A ne ledajaký.

Moje první setkání s ním se datuje do roku 1948. Když zemřel prezident Dr. Edvard Beneš, vzpomínka na něho byla v Brně na Botanické a sloužil jí bratr Karel Pudich. Mně bylo tehdy 7 let a rodiče mě vzali sebou. Dodnes si pamatuji nikoliv slova, ale pocity při této bohoslužbě. Už tehdy jsem cítila, jak moc si pana prezidenta vážil. S odstupem let vím, že to bylo riskantní, neboť po únoru r. 1948 se situace v naší zemi naprosto změnila.

Pak jsem se s ním blíže setkala na konci jeho volebního období, kdy opouštěl biskupský úřad, a já byla

zvolena do Diecézní rady. Sblížili jsme se a já jej chodila navštěvovat domů, později i do Domova důstojného stáří. Obdivovala jsem, jak pečlivě se o něho starala jeho žena a jaký on měl přehled o dění nejen v církvi. A považte, téměř 20 let byl nepohyblivý. Nejprve na invalidním vozíku, poslední léta jen na lůžku. Po mozkové příhodě odpovídal jedním slovem, aby bylo vidět, že rozumí. Dával to najevo úsměvem či stiskem ruky. Musím ještě dodat, že jsem od něho za léta, kdy už víc ležel, než seděl, neslyšela ani jedno povzdechnutí nad nemocí a stářím. Byl nesmírně trpělivý a pokorný. Není divu, vždyť „Hospodin Bůh ho miloval“. Proto „Milujte Hospodina, všichni jeho zbožní, Hospodin věrně opatruje.“ (Ž 31,24) **Bohumila Bednaříková**

Zdraví z Boží lékárny

Tužebník jilmový
(lat. *Filipendula ulmaria*)

Jistě mi dáte za pravdu, že téměř v každé domácí lékárně nalezneme Aspirin nebo z něj modifikované léky. A právě tužebník jilmový byl v roce 1839 základem pro chemické zkoumání léčivé látky – salicinu a později kyseliny acetylsalicylové. Obsahují jej právě poupata tužebníku. Samotná rostlina nemá sice stejně silné účinky jako aspirin, ale přesto nám může hodně pomoci zejména při nastupující chřipce, horečce, příjmu, nebo prostydnutí. Naopak nehozí tak silné vedlejší účinky, jako např. podráždění žaludku.

Asi před čtyřmi lety za mnou přišla do poradny mladá žena s očividně nastupující virózou – rýma, bolestí kloubů, zvýšená teplota, celková malátnost. Vzhledem k tomu, že byla v novém zaměstnání a již poněkoli káté za sebou nemocná a na antibiotikách, měla obavy, jak celou tuto situaci zvládne.

Dal jsem jí sáček sušeného květu tužebníku, sbíraného v jednom překrásném jesenickém údolí. Doporučil jsem jí pít denně tři čaje (nálev z jedné čajové lžičky na

šálek horké vody). První čaj odpoledne týž den, druhý večer a třetí ráno. Na druhý den odpoledne jsem měl telefonát a dotyčná se mě ptala, zdali vím, odkud mi volá.

Myslel jsem, že je doma v posteli a potí se. „Omyl,“ řekla mi, „tužebník pomohl tak, že jsem ráno šla normálně do práce a teď sedíme s přáteli v restauraci a cítím se výborně.“ **Mgr. Zdenek Pokorný**

hledem, pěkně mluvil o práci topiče, o lidech, kteří ať byli ve straně či nikoli, si zachovali lásku k bližnímu a zdravý rozum. Měl i slova pochopení a porozumění pro ty, co selhali. Neodsuzoval, ale také lacině nezakrýval pravdu. Tvrdil, že tehdy to bylo těžké, ale v církvi byl větší pořádek. S odstupem času viděl i některá svá rozhodnutí jako ukvapená a dokázal sebekriticky přiznat své nedostatky.

V době, kdy jsme se potkali (přelom let 2003-2004), žil na faře sám, jelikož dospělé děti již bydlely mimo domov a několik let předtím mu zemřela milovaná manželka Boženka. Nesl to dost těžce, jako i předčasně úmrtí svého dospívajícího syna. Byl to vzdělaný člověk, sečtělý, inteligentní, přímého držení těla s dobrou fyzickou kondicí. V mládí se věnoval závodně běhu a boxu a i v pokročilém věku se udržoval fit dlouhými procházkami po Studénce a okolí. Byl tam nesmírně oblíben a snad nebylo člověka, co by jej neznal. Měl smysl pro humor a otcovský vztah k nám, mladším kolegům, velice hezky a mile se choval k dětem... Bohatě zkušeností a znalostí nám zprostředkoval na vikariátech, jeho přednášky na téma „Vtělení v teologii osvobození“ či „Problematika apoštolské sukcese“ byly na vysoké úrovni. Ve své službě byl věrný a obětavý. Vždyť dlouhá léta jezdil do Oder kvůli jedné jediné duši!

Svou moudrost osvědčil i v tom, že si uvědomoval vlastní konečnost. Dokázal proto v posledních letech zajistit jemu svěřenou náboženskou obec jak po stránce materiální, tak personální. Sestra farářka Martina Smolková, která nastoupila po něm, tak znala chod obce i zázemí a mohla kontinuálně navázat na jeho činnost. Bratr farář cítil v posledních měsících života nejistotu při pohybu. Poté, co na faře upadl, mu byla při lékařském vyšetření zjištěna sraženina na mozku. Několik příštích týdnů již nebyl při dobrém vědomí, zpráva

o jeho smrti nás zasáhla na sklonku prázdnin. Uctít jeho památku lze vzpomínkou, nebo i návštěvou hřbitova ve Studénce, kde odpočívá v urnovém háji se svou drahou manželkou a synem. Dovolují si zakončit citací části jeho kázání, které mi laskavě dal k dispozici: „Na pohřbech se často hrává Dvořákovo Largo z 9. symfonie e-moll – Novosvětské. Celou úvodní část symfonie se prolínají dva motivy – Dvořákovo okouzlení Amerikou a vzpomínky na domov. Do radostných monumentálních tónů zaznívají ozvuky českých melodií a ty dva motivy se stále střídají. V první větě – Allegro – vítězí ten první motiv, Dvořákov úžas nad Novým světem. Ale právě ve druhé větě – Largo – Dvořák už definitivně propadá stesku po domově. Je to smutek tak veliký, že nemůže být znovu překonán nějakou radostí. Je příliš hluboce existenciálně zakořeněn ve skladateli. A my v tónech hudby už neslyšíme dva prolínající se motivy, ale jen jeden tón, tón smíření, statečného vyrovnání se situací, v níž se ocitl. Smutek a stesk zůstávají, ale jsou zvládnuty. Ne hrdinsky, ale tiše, pokorně se s nimi Dvořák vyrovnává. Zůstává žít v Americe, ale zároveň ví, cítí, že se do vlasti jednou vrátí... Vyrovnání mu přináší právě ona naděje domova.

To je vlastně i skutečnost a zkušenost křesťanské víry. Víme, že žijeme v tomto světě, že tady k našemu životu patří i věci smutné jako bolest, smrt, odloučení. Víme, že v tomto světě máme svou víru osvědčit. Ale neklademe do tohoto světa a života svou veškerou naději. Máme jednu jistotu, že pravý domov je u Boha. Že po bloudění cizinou se vrátíme k Bohu, k Otci... Právě s tímto vědomím „připraveného místa u Boha“ bychom i my měli přijímat trápení a bolesti života. Jedině naděje na život věčný s Bohem nás může přivést k pokoře, ke statečnému přijímání a vyrovnávání se s těžkostmi života i smrti. Amen.“ **Tomáš Chytil**

V PRAZE BUDE ZASEDAT GENERÁLNÍ SYNODA

Podle Ústavy Církve československé husitské (čl. 58 odst. 2 a čl. 59) a Řádu duchovenské služby (§ 11, odst. 4 písm. c) je svolána **generální synoda duchovních na 5. září od 10 hodin do Husova sboru Církve československé husitské v Praze 10-Vršovicích**, Moskevská 34. Prezence je od 8.30 hodin.

Program generální synody:

- Bohoslužba
- Poděkování za přínos v rámci Cyrilometodějského roku a Husovského trienaria
- Referát ThDr. Petra Šandery, předsedy NVV, „Teologická kritéria volitelnosti do funkce patriarchy ve vyjádřeních naukového výboru“
- Přestávka na oběd
- Zpráva o průběhu volebního řízení na funkci patriarchy
- Diskuse a návrhy
- Usnesení a ukončení synody.

Svolávací vyhláška byla zaslána duchovním, kazatelům a pastoračním asistentům.

VZPOMÍNKA NA BRATRA FARÁŘE OTU METYŠE

Rád bych v tomto příspěvku vzpomněl na bratra faráře ThMgr. Otu Metyše, jehož odchod z pozemského života (25. srpna 2009) si v tomto čase opět připomínáme.

Bratra faráře jsem poprvé potkal na vikariátním jednání, kde mi byl doporučen jako učitel, který by mi pomohl s obnovou a prohloubením znalostí novozákonní řečtiny. Oslovil jsem jej a on projevil ochotu mi být nápomocen. Postupem času se ke slovíčkům a gramatice přidávala slova o radostech i strastech naší církve

a úvahy o životě všeobecně. Byla to nesmírně obohacující setkání. Bratr farář Metyš vzpomínal na Jednotu mládeže v Hodoníně, ze které se později vyprofilovaly osobnosti známé celé církvi. V letech 1954 - 1958 studoval na Husově československé bohoslovecké fakultě, kde byl teologicky formován pod vedením profesorů Z. Trtíka, O. Ruttrleho a J. Mánka. Koncem června 1958 přijal v Praze-Devicích svátost svěcení kněžstva, 6. července pak v Praze-Karlíně svátost manželství

s Boženou, rozenou Metyšovou. Prvním působištěm novokněze byla náboženská obec v Pardubicích. Brzy byl nucen nastoupit do civilního zaměstnání, neboť mu byl odňat státní souhlas. Ten mu byl znovu udělen až v květnu r. 1964 a místem působení se stala náboženská obec ve Studénce, kde působil po zbytek života. Podstatnou část své kněžské služby prožil za komunismu. Přesto si zachoval čest a neohnul páteř před tímto režimem. Přitom na tu strastiplnou dobu vzpomínal s neobyčejným nad-

ZPRÁVY

Tak by měl vypadat po dostavbě sborový dům naší církve v Brandýse nad Labem

Malování na chodníku a požeňání v Chlumci

Srdčně vás zveme na „Poprázdninové malování na chodníku“ pro děti od 5 do 12 let se soutěží o nejhezčí obrázek z prázdnin.

Akce proběhne v pondělí 2. září od 16 hodin před Husovým sborem v Chlumci nad Cidlinou, Klicperovo náměstí 75. Výherci obdrží hodnotné ceny.

Poté proběhne od 17 hodin v Husově sboru **požeňání školákům, studentům i učitelům**. Pořádá náboženská obec naší církve a římskokatolická farnost v Chlumci n. C.

Do našeho sboru zveme rovněž na přednášku religionisty a teologa ThDr. Martina Chadímy, Th.D. na téma **Islám - Hrozba či výzva?**

Přednáška se bude konat ve středu 18. září od 18 hodin.

Rostislav Kotrč

Dny evropského dědictví

Srdčně zveme do **Husova sboru v Novém Boru**, kde v rámci Dnů evropského dědictví návštěvníci mohou spatřit kostel sv. Ducha „v novém světle“. **Od 7. do 15. září** bude kostel otevřen pro veřejnost více hodin než obvykle a zájemci zde naleznou zajímavé informace o historii kostela, zdejší náboženské obce i jejím současném směřování. Na čtvrtek 12. září je od 17 hodin připraveno odpoledne s názvem

„Hudba mezi obrazy“; v 18 hodin zazní koncert houslistky Jany Herajnové. **red**

Výstava na Zderaze

Připomínáme, že v kostele sv. Václava Na Zderaze v Resselově ul. 6 stále probíhá výstava věnovaná Bibli kralické, kterou připravila Mgr. Hana Anna Vítová. Výstava **Bible Kralická: Klenot evropského písemnictví, 400 let od vydání jednodílky** je ke shlédnutí vždy v úterý, středu a čtvrtek od 13 do 17 hodin. **red**

Za Kralickou do Kralic

Od pátku 13. září do neděle 15. září se v Kralicích nad Oslavou uskuteční oslavy 400. výročí Bible kralické. V rámci bohatého programu upozorníme především na „Kralický klenot“ (sobota od 15 hodin), při němž vystupující - známé osobnosti - představí nejen svůj repertoár, ale podají také autentickou výpověď o významu Bible ve svém životě. Od 20 hodin téhož dne se uskuteční komponovaný pořad Konzervatoře Evangelické akademie v Olomouci a Alfreda Strejčka a od 21 hodin promítání historického dokumentu „Pod ochranou Žerotínů“ o mecenáších a ochráncích bratrské tiskárny - pánech ze Žerotína. Zajímavé bude jistě i autorské čtení Milana Balabána „Bible jako

básnická inspirace“ (sobota, 12 hodin) či přednáškový blok předních českých odborníků „Bible kralická z teologického a kulturního pohledu“ (sobota, celý den). Organizátoři pamatují rovněž na dětské návštěvníky. **red**

Přednáška v Brně

Rádi bychom vás informovali o zajímavé přednášce k výstavě **Cyril a Metoděj. Doba, život, dílo**, která se koná **12. září v 17 hodin v Paláci šlechticů v Brně** (Kobližná 1). Přednáší PhDr. Vladimír Vavřínek, CSc., ze Slovanského ústavu Akademie věd České republiky. **red**

Koncerty u sv. Mikuláše

- 2. 9. – 20 hodin
Bach, Dvořák, Liszt
Od baroka k jazzu
Prague Brass Ensemble,
A. Bárta – varhany
(trubky, lesní roh, tenorový
trombón, basový trombón)
- 3. 9. – 17 hodin
Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka
J. Šedivý – trubka
- 4. 9. – 17 hodin
Vierne, Händel, Mozart,
Schubert
Rabas – varhany,
H. Jonášová – soprán
- 5. 9. – 17 hodin
Telemann, Bach, Mozart, Händel
Šťastný – varhany, cembalo,
V. Vlna – hoboj
- 6. 9. – 17 hodin
Bach, Telemann, Händel, Franck
Šestáková – varhany,
V. Kozderka – trubka
- 6. 9. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezzosoprán
- 7. 9. – 17 hodin
Caccini, Bach, Vivaldi, Mozart
Z. Němečková – varhany,
V. Likérová – soprán
- 7. 9. – 20 hodin
Bach, Vivaldi, Haydn, Mozart
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle,
Y. Škvárová – mezzosoprán
- 8. 9. – 17 hodin
Bach, Mozart, Franck,
Caccini Canto corno e organo,
V. Trojanová – varhany,
R. Kyrlová – mezzosoprán,
T. Kyrál – lesní roh
- 8. 9. – 20 hodin
Dvořák, Ravel, Charpentier,
Vivaldi
New Prague Radio Symphony
Collegium,
M. Zvolánek – trubka

ZEKUMENY

METROPOLITA HILARION JE PŘESVĚDČEN, ŽE ZÁPADNÍ ZEMĚ SMĚŘUJÍ K DIKTATUŘE Moderní západní státy spějí k diktatuře, domnívá se metropolita Hilarion, vedoucí úřadu pro vnější vztahy moskevského patriarchátu.

„V současné době je stát charakterizován zásadou sekularismu, nezávislosti na jakémkoli vnějším orgánu, který je oprávněn upozorňovat na porušování morálky a práva,“ píše metropolita v článku, který vyšel v časopise Pravoslavnaja Beseda. Prohlašuje se, že lid je jediným zdrojem autority v demokratickém státě a občané by měli realizovat tuto pravomoc účasti ve volbách a referendech, kde projeví svou svobodnou vůli. „Svobodná vůle občanů je však podmíněnou, nikoli absolutní charakteristikou demokratického státu. Například dva evropské státy – Velká Británie a Francie – nedávno uzákonily sňatky osob stejného pohlaví. Na relativně krátkou dobu se poté, co parlament schválil tento zákon, Francie stala dějištěm protestních demonstrací, kterých se účastnily miliony lidí. Stát nicméně vědomě a zjevně ignoroval požadavky lidí a použil slzný plyn k rozeznání demonstrantů,“ píše autor článku. Podle něj „sekularizace přestrojena za demokratizaci“ v evropských státech uvolnila „obrovské množství energie sloužící k podřízení obyvatelstva moci“.

Tato silná energie se nyní snaží definitivně skoncovat s křesťanstvím, které po sedmáct století potlačovalo její totalitní impulsy. A zároveň podvědomě usiluje o zřízení absolutní diktatury, která vyžaduje naprostou kontrolu nad každým členem společnosti. Nesměňujeme snad k tomu, když jsme se „v zájmu bezpečnosti“ dohodli na povinných elektronických pasech, otiskcích prstů požadovaných od každého a kamerách, které nás všude sledují? Toto vše lze snadno použít i k zcela jiným účelům, které však lze interpretovat jako „posílení bezpečnostních opatření“, poznamenává metropolita Hilarion. Metropolita se domnívá, že to, co se nyní ve světě děje, „vede k postupnému obnovování Pax Romana, celosvětové mezinárodní nadvlády“. A jestliže byla římská vláda v určitých obdobích lhostejná k nemravnosti, dnes vlády usilují o to, aby byla nemravnost považována za „normální“.

NÍZKÁ PORODNOST VE STÁLE VÍCE ZEMÍCH SVĚTA

Většina světové populace dnes žije v zemích, kde je porodnost pod hladinou prosté reprodukce. „Před třiceti lety jen zlomek světové populace žil v několika málo zemích, kde byla porodnost hluboko pod ‚hladinou prosté reprodukce‘,“ uvedli Michael Teitelbaum, badatel z Harvard Law School, a Jay Winter, profesor historie na Yaleově univerzitě. „V roce 2013 však již zhruba 60 procent světové populace žije v zemích s porodností pod hladinou prosté reprodukce.“ Teitelbaum a Winter v článku napsaném pro YaleGlobal Online Magazine líčí geopolitické a sociální důsledky rozšíření nízké porodnosti, včetně „budoucnosti důchodového zabezpečení a péče o seniory, vývoje imigrační politiky, etnického a jazykového složení společnosti a potenciálního násilí mezi různými náboženskými a etnickými komunitami“.

Res Claritatis

ČÍNSKÁ PROTESTANTSKÁ CÍRKEV ROSTE

V dubnu navštívila Čínu metodistická delegace složená z biskupů a misijních pracovníků. Jejich snahou bylo posílit stávající vztahy s místními protestantskými sbory.

Protestantství je v Číně jedním z pěti povolených vyznání a církev velmi rychle roste. Mnoho Číňanů se nebojí svou víru otevřeně přiznat, a dokonce i státní úřady uznaly pozitivní roli náboženských skupin ve společnosti. Díky tomu je možné rozšiřovat charitativní činnost církve.

Problémem je především nedostatek kvalifikovaných učitelů teologie a pastora a nedostatečná kapacita seminářů. Odhady počtu věřících v nejlidnatější zemi světa se různí. Podle Čínské křesťanské rady je v zemi 23 milionů oficiálních členů protestantské církve. Neregistrovaných věřících by mohl být stejný počet. **Křesťan dnes**

Radostná událost v Žatci

Dne 3. srpna jsme prožili v naší farnosti radostnou událost, při které bylo pokřtěno osm nových členů náboženské obce v Žatci. Přejeme jim hojnost Božího požehnání v dalším životě.

J. P. Adámek, farář,

spolu s radou starších v Žatci.

Ústřední rada Církve československé husitské vyhláší výběrové řízení

na místo pracovníka/pracovnice personálního odboru.

Základní předpoklady:

- minimálně středoškolské vzdělání s maturitou
- znalost obecně platných právních předpisů v oblasti personalistiky
- duchovní Církve československé husitské nebo členství v této církvi

Přihlášky s životopisem zasílejte na adresu ÚR ČČSH, Wuchterlova 5, Praha 6, 160 00 nebo na e-mailovou adresu ustrednirada@ccsh.cz nejpozději do 30. září 2013.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ**O HOSTINÁCH**

Z textu L 14,7-14 vypisujte písmenka podle tohoto klíče: první písmenko určuje číslo verše, druhé je slovo v tomto verši a třetí písmeno v daném slovu.

8,3,3 11,2,4 12,4,2 9,4,3 7,7,3 8,1,1 14,2,2
10,3,4 11,5,4 12,5,5 8,5,6 10,2,1 8,1,5
14,1,1 13,3,7 7,7,4 11,1,2 14,7,3 7,9,2 9,1,5
7,6,4 8,9,2 10,1,3 14,3,1

(Řešení z minulého čísla: záhyb na plášti; vousy; hůl; čelenka; pásek)

Jana Krajčířiková

